

Apostolische inzettingen

door: Howard Coles & Hugo Bouter

‘En ik prijs u, dat u in alles aan mij denkt en de inzettingen vasthoudt, zoals ik ze u heb overgeleverd’

1 Korinthiërs 11:2

Velen denken dat het in 1 Korinthiërs 11:1-16 om cultureel-bepaalde zaken gaat. Deze passage is vandaag toch niet meer relevant voor veel culturen? Het is waar dat velen er vandaag de dag zo over denken, maar dit gedeelte zelf wijst op vier ‘tijdloze’ principes:

- (1) **Hoofdschap** — ‘Maar ik wil dat u weet, dat Christus het Hoofd is van iedere man, en de man [het] hoofd van [de] vrouw, en God [het] Hoofd van Christus’ (vs. 3). Dit vers verwijst naar de orde in de diverse vormen van hoofdschap. De term ‘hoofdschap’ is een metafoor die het gezag, de orde of de voorrang in relaties tot uitdrukking brengt. Het gaat niet noodzakelijkerwijs om superioriteit, maar om voorrang in het functioneren. Aangezien het duidelijk is dat God nog steeds het Hoofd van Christus is, is dit een tijdloze waarheid die niet alleen van kracht was voor Korinthiërs. Dit geldt dus ook voor de rest van het vers en de daarin genoemde relaties.
- (2) **Schepping** — ‘Want [de] man is niet uit [de] vrouw, maar [de] vrouw uit [de] man; want [de] man is ook niet geschapen om de vrouw, maar [de] vrouw om de man’ (vs. 8-9). De orde in de schepping van man en vrouw is een vaststaand gegeven, dat niemand kan wijzigen. De lessen die de apostel uit deze onveranderlijke orde trekt, zijn dus ook tijdloos en relevant voor alle tijden en culturen.
- (3) **Engelen** — ‘Daarom behoort de vrouw een macht op haar hoofd te hebben ter wille van de engelen’ (vs. 10). De vraag is gewettigd of de engelen soms alléén naar de christenen keken die samenkwamen in Korinte? Zeker hebben zij dat de eeuwen door gedaan! Zeker kijken zij ook vandaag nog naar de manier waarop wij samenkomen als plaatselijke gemeenten.
- (4) **Natuur** — ‘Leert ook de natuur zelf u niet, dat als een man lang haar draagt, het een oneer voor hem is?’ (vs. 14). De Heilige Geest maakt hier gebruik van de lessen van ‘de natuur zelf’, dat wat met de schepping zelf gegeven is. Dat is evenmin cultureel bepaald en is dus nog steeds van toepassing.

Deze vier tijdloze waarheden maken ons duidelijk dat dit gedeelte nu nog evenzeer van kracht is als in de tijd waarin de apostel zijn voorschriften formuleerde. Het argument dat het een kwestie is van een bepaalde cultuur, of dat het geografisch bepaald is, moet van de hand worden gewezen. Vers 16 laat ook zien dat alle gemeenten van God zich conformeerden aan de inzettingen van de apostel en de geldigheid daarvan niet betwistten. Wij hebben geen enkele reden daarvan af te wijken, ook al leven wij nu zoveel eeuwen later.

Dat neemt niet weg dat er bepaalde passages zijn, ook in het Nieuwe Testament, die tot op zekere hoogte cultuurgebonden zijn. Denken wij aan de praktijk van de voetwassing of aan het elkaar groeten ‘met een heilige kus’ (2 Kor. 13:12). Hier zijn echter geen leerstellige, onveranderlijke principes in het geding zoals in 1 Korinthiërs 11 wel het geval is. Een hartelijke handdruk heeft dezelfde (gevoels)waarde als een kus. Maar zelfs in sommige Europese landen is het wel gangbaar om elkaar als broeders en zusters te kussen en zo het bijbelse voorschrift ook letterlijk toe te passen.

Sommige uitleggers maken onderscheid tussen fundamentele en niet-fundamentele zaken en rekenen dit gedeelte (1 Kor. 11) voor het gemak tot de laatste categorie. Dit doet echter afbreuk aan het apostolisch gezag waarmee Paulus over deze dingen spreekt en de geboden van de Heer aan ons bekend maakt. Is er iets dat méér fundamenteel is dan onze liefde tot de Heer en de gehoorzaamheid aan Zijn Woord? Deze inzettingen hebben te maken met de eer van de Heer, Zijn hoofdschap, Zijn gezag te midden van de Zijnen. Het zijn geen bijkomstige dingen. Het is juist een voorrecht om bij het bidden en profeteren uitdrukking te geven aan Zijn hoofdschap, dat wat tot onze eigen heerlijkheid dient te bedekken en alléén Zijn eer en heerlijkheid op de voorgrond te plaatsen.